

ДЪТЕ и ПТИЧКА.

„Лъстовичко,
Мила птичко, —
Я зацвърти,
Я запъй —
Мойтъ тжги
Ти разсѣй!“
— Дъте драго,
Умно, благо, —
Свихъ отъ слама,
Коло гнѣздце;
Снесохъ тамо
Яйчице . . .
Дни и нощи
Го топлихъ,
Скоро съ рожба
Се сдобихъ.
Ржка лоша
Призори
Отъ рожбица
Ме лиши. —
Сълзи лѣя
Горка азъ,
И да пѣя
Нѣмамъ гласъ.
„Ластовичко,
Клетя птичко, —
Твойта радостъ
Отлетѣ;

Мойта младостъ
Прѣцѣфтѣ! —
Нѣмамъ мама,
Татко милъ, —
Зло голѣмо
Съмъ патилъ:
Гладъ и нужди
Азъ познахъ,
На вси чужди
Останахъ;
Никой мене
Днесъ не ще, —
Вижъ какъ стене
Туй сърце . . .
Ти единичка
Не плачи
И менъ птичко,
Не мжчи! . . .“
— Дъте мило,
Туй теглило
Ще се носи —
Нѣма какъ . . .
Кой ще проси? —
Ти — сиракъ! . . .
Кой ще сбира
Зрънчица? —
Азъ безспира —
Сирота! . . .

Богъ ще нази —
Той е благъ —
Да запази
Отъ зли врагъ.
„Дружке мила,
Лекокрила, —
Въвъ разлжка
Съ тѣбъ живѣхъ,—
Твойта мжка
Не познахъ.
Ти въ неволя
Си живѣй
И на воля
Вредъ се рѣй.
Сбирай зрънца
И трохи,
И калинки,
И мухи . . .
Азъ пѣкъ малъкъ
Ще пестя
И с'тебъ залъкъ
Ще дѣля . . .
Сбогомъ, птичко,
Не тжжи!
„Сбогомъ“, птичко,
Ми кажи“.

Урумкьой.

Вуйчо Ваню.

